

KHTHELYON

OAMENI ȘI DEMONI

AL KONDA

Copyright 2021 © Al Konda. Toate Drepturile Rezervate.

Această carte este o operă de ficțiune. Toate personajele, dialogurile, și situațiile descrise sunt fictive sau în totalitate coincidențe.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau retipărită fără acordul autorului. Pentru detalii adresați-vă alkonda@alkonda.com.

Trei seminții pentru întreg pământul.
Trei regate să umple văzduhul cu veselia lor.
Unul pentru cei luminați și înțelepți în ținutul
de Est.

Unul pentru cei puternici în Nord, pentru ca pământul să fie
apărat.

Și încă unul pentru casa oamenilor în Vest.

Toate în cartea veche fost-au scrise și toate cele înainte de-
acestea.

Pentru ca niciuna dintre rase să nu-și uite menirea și pentru
ca slava lui AValderath

să fie în veci pomenită.

TIMPUL LUI...

Pe când războiul demult se-ncheiase și Cartea Șoaptelor
în timp fu pierdută, Lar contempla frumoasa prințesă de
dincolo de timp și de spațiu pierdut în frumusețea chipului
ei, din închisoarea sa, prizonier, orbit de durere, atent și
profund îngândurat, privind-o în gându-i, văzând-o ades.

Prea departe însă, neputând-o atinge sau săruta sau plânge în brațele ei. Cufundat în propriile-i lacrimi, cu trupul slăbit de atâta speranță neculeasă, de atâta dor neîmplinit.

Aștepta, dar pentru cât timp – nu știa. **Pentru că e prizonier...** Durerea aceasta era cea care îi săpa în suflet, omorându-i spiritul, puțin câte puțin, sugrumându-i speranța și ucigându-l încet. De data asta, nu ca în alte dăți, o privea din nou și lumea ei se îndepărta tot mai mult de lumea lui.

Cu fiecare clipă ce trecea, cu fiecare privire ce i-o arunca cu ochii lui prea stinși și înecați în albul lor lăptos, strălucind și tăind în timp și spațiu pentru a ajunge la ea, doar atât cât să o vadă și să se asigure că e bine și că speranța lui era încă vie.

El știa, știa că timpul trecea cu fiecare secundă, cu fiecare clipă în defavoarea lui, condamnându-l la moarte și pe ea la o viață de dispreț, dacă nu chiar la o moarte și mai de disprețuit departe de casă și de tot ce e al ei și, mai ales, departe de el.

Tânărul împietri pentru un moment privind în golul abisal al tristeții sale pentru o clipă și două lacrimi se ițiră de sub pleoapele lui, fără să aștepte sau să cugete sau să nutrească altceva decât iubire.

Lar întinse mâna și degetele îi tremurară, scoțând un sunet ascuțit din pieptul lui.

— Sunt aici! șopti el, ridicându-și bărbia ca și cum ar fi mirosit ceva în aerul ce străbătea prin pădurile muntelui celui alb.

Parfumul proaspăt al brazilor ce înconjurau turnul negru în inima Pădurii Umbrelor Mistuitoare îi păru tulburat.

— Ceva se întâmplă! Sau s-a întâmplat ceva, șopti pentru a se auzi, sau doar să se liniștească.

Un urlet de lup se făcu auzit în depărtare, făcându-i inima să tresară și aproape să-i întrerupă viziunea. Băiatul strânse din ochi și mai puternic și își plecă capul, rostind în gând aceeași incantație pe care unchiul său i-o dăduse cu ani în urmă.

— Trebuie să-ți amintești! Trebuie să mă vezi, iubito, strigă el, strângând din pumni sub mantia lui albă și imaginea ei îi apără și mai profund în minte, ca și când o vedea aieva, acolo, aproape de el.

— Alar, alar AValderath!

— Timpul a fost tulburat! JahE, ești în primejdie!

Acesta dădu din cap și cute se iviră pe fruntea lui înaltă. În inima lui, el însuși se simțea tulburat. Ce pot să fac, se întrebă scuturând din cap și, ridicând bărbia, privi mai departe, cu îndrăzneală și cu teamă.

Își strânse pumnii și-i încrucișă la piept, apoi desfăcu brațele ca și când ar fi putut elibera toată durerea prin acest simplu gest. Își trase apoi mâinile încet sub învelitoarea ce-i acoperea trupul.

Frigul, e tot mai rece cu fiecare zi! Răul e tot mai prezent prin aceste locuri, gândi strângând din pumni.

În viziunea lui băiatul se cutremură și trupul i se zgudui, presărând cuțite în inima lui, dar nu se opri, ci continuă să privească neputincios. Știind că nu putea face nimic, că nu o putea apăra în niciun fel, nu acum și nu de aici.

Ești atât de frumoasă, iubito, gândi, lăsând zâmbetul să crească din nou pe chipul său.

Ella se privi în oglindă, făcându-l să se aprindă.

Fata își dădu părul într-o parte și i se păru că e cineva în spatele ei. Apoi duse o mână la gură, acoperind un icnet surprins.

— Hih? zise ea, punându-și mâinile la ochi.

Două lacrimi alunecară printre degetele lui și oftă.

— Oh, iubito! murmură el, mângâind aerul cu degetele, visând a o atinge.

— Aa, era doar o umbră, sunt singură și unchiul vine atât de rar pe aici că, uite, am ajuns să mă sperii până și de umbra mea, zise ea, chicotind un pic.

Mâna i se duse pe gât și atinse cele două puncte stacojii.

Ustură! Cred că am dormit cu mâna sub gât azi noapte și cumva m-am zgâriat!

Dar parcă s-au mărit! Ce o fi asta, gândi ea trăgându-și părul peste umeri.

Lar își aruncă brațele în părți, scoțându-le de sub mantia sa albă și lungă ce-i curgea în jos pe corp, învăluindu-l ca un cocon, asemuindu-l a nălucă ochilor celor ce nu îl cunoșteau și închise ochii în timp ce își plecă capul.

Acesta este tărâmul tău, locul nașterii tale și al speranței noastre. Nu ai de ce să te temi, stăpâne! Fii liniștit, nimeni nu va afla asta și fii sigur că te voi ajuta – cuvintele prietenului lui îi veniră în minte.

Trăim vremuri de restriște, măria ta Jah! Dacă nici prietenii nu își sunt alături unul altuia, atunci lumea se va sfârși mai degrabă decât credem.

— Moonie? zise fără să vrea și își arătă încă o dată albul cuprinzător al ochilor, căscându-i larg și nesățios, parcă pentru a cuprinde tot ce nu-i era dat să privească.

Tânărul dădu din cap și se scutură, punând mâinile pe față.

Moon D pe un genunchi înaintea lui.

— Timpul se încheie și de la apus, soarele de sânge vine nimicind totul în calea lui. O voi găsi și o voi apăra de-ar fi cu prețul vieții mele, JahLar, stăpâne și o voi aduce la tine!

— Prea bine! Ridică-te și fugi, Moonie! JahElla te așteaptă.

Băiatul rosti încă o dată cuvintele pe care i le spusese prietenului său când acesta dispăru.

Speranța e în mâinile tale, prietene! șopti și tresări, întorcând capul peste umăr ca și cum ar fi ascultat să nu fie surprins.

Mai bine mă calmez și iau o decizie! Trebuie să ies de aici, își zise, întrebându-se dacă își mai amintea cu exactitate cuvintele lui JuLadh Jh'Dnan.

* * *

Era în anul întâi al primului mileniu când în Mănăstirea MahunGaf și în sfântul lăcaș al lordului AminmDar se auziră cuvintele profeției. Fortăreața Cerului și tot ce e sub ea fură zguduite în ziua aceea și cerul plânse patruzeci de zile și nopți fără oprire.

Nimeni nu a îndrăznit să pună la îndoială cuvintele sfinte. Pentru că ele spuneau adevărul și adevărul e acesta: cartea a fost deschisă, secretele timpului au fost descoperite. Răsună profeția în mănăstirea de pe Muntele Înțelepciunii. Cartea Celor O Mie de Șoapte a fost găsită și pierdută e urma ei acum. Pericolul ne paște pe toți. O prințesă și un prinț ne-au fost dați să ne salveze. Nimeni nu vă poate salva în afară de ei și timpul lor scurtat a fost. Luați aminte și rugați-vă, că zăgazarile întunericului s-au deschis. Vestea s-a răspândit cu viteza vântului pe limba căruia cuvintele erau purtate în cele patru colțuri ale lumii, pentru ca și cel din urmă urmaș al celor trei, ființă și vietate, să ia la cunoștință de asta și să se îngrozească.

Cei patru apărători viteji își înșeuă caii și porniră în lume, făcând hotarele să se zguduie la trecerea lor, cu un scop care să le descopere ce trebuia făcut, întrebând în calea lor ce se știa despre carte.

Groaza se așeza peste lume neagră ca iadul, amenințând tot ce era viu pe întreg pământul.

— Locul ei e în MahunGaf! spuseră unii, tremurând ca în toiul iernii.

— Ghearele întunericului au deschis-o și acesta se va așterne în curând peste întregul tărâm al celor trei. Suntem pierduți, spuseră alții cu aceeași teamă în priviri.

— MahunGaf trebuie apărat și lordul luminii trebuie ocrotit! zise Doha, unul dintre cei patru, și ceilalți trei își plecară capetele aprobator în locurile în care se aflau.

Călăreții își găsiră însă drum înapoi în fortăreața MahunGaf și piepturile lor se așezară la fiecare dintre cele patru porți ale Cetății Timpului.

— Aici se va da bătălia cea din urmă, zise lordul cel Preaînalt, lovind cu toiagul lui în altarul jertfelor.

AminmDar își plecă chipul și își strânse degetele pe toiag.

— Este scris de acum, soarta întregii lumi se va lega de cei doi și soarta lor este legată de un fir de ață, este legată de iubire.

— Nimeni să nu vă invidieze, că iubirea voastră e plină de durere, dar rodul vostru va fi mai înalt decât Cerul și preaiubit numele lui.

* * *

Iată că zece ani au trecut din ziua aceea și JahLar a crescut cu gândul la Palatul Alb, dar se află acum în temnița regală, în partea de est a muntelui cel vechi. Natura l-a ajutat să crească voinic, dar sufletul lui se regăsește tot mai trist și tot mai îngândurat pe măsură ce timpul trece.

Nu voi mânca sânge, își spuse, încercând să-și scoată din minte cuvintele trădătorului.

O să mi te supui în toate și vei trece ritualul cu bine. Altfel îți vei întâlni părinții mai degrabă decât îți este dat, prințule! Nu voi ucide în numele lui, murmură el. Lar

strânse din ochi și scutură din cap pentru a alunga gândul acesta.

Nu voi gusta sânge niciodată și nicio ființă vie nu își va găsi sfârșitul mânată de mâinile mele decât pentru a mă apăra, își spuse încă o dată, tremurând și îngrozindu-se la gândul că ar putea ceda impulsurilor sale.

Vei muri în ziua în care vei gusta licoarea dătătoare de viață, lumina vieții ți se va stinge în trup, auzi încă o dată în minte cuvintele profetului.

Așteaptă ziua izbăvirii și roagă-te ca ea să nu vină prea devreme, altfel soarta tuturor va fi irosită.

— Ziua izbăvirii, stăpâne? întrebă, cerșind un răspuns cu ochi de copil.

Gândul acela avea să îl străbată zi de zi, până în ziua izbăvirii sau a morții sale.

S-a plecat până la pământ și a sărutat picioarele mentorului său în ziua aceea, jurând că buzele și limba nu i se vor înroși niciodată.

— Așteaptă, stăpâne, așteaptă.

Chipul lui JuLadh Jh'Dnan îi reveni în minte și tresări.

— Timpul se împlinește, mărite, șopti el descumpănit.
Am așteptat!

Cât timp a fost copil, a fost liber și a trăit tratat ca un prinț.

Iată însă că timpul se apropia cu repeziciune.

E prea devreme! Curând o să o pierd și nu o voi mai vedea cu acești ochi nicicând.

Ah! icni și-și simți picioarele îndoindu-se sub el.

De ce? se întrebă căzând pe genunchi, imagini fluturându-i în minte.

Oh, mama! gândi fără să se ridice.

De la moartea mamei lui totul i se păruse aieva și ireal în același timp.

Încă puțin, hai, nu dispera, își zise, strângând din pumni, și se împinse în picioare. Lar se ridică și chipul i se îndreptă încă o dată la vest de Kthelyon.

Privirea lui mută se așează iar spre turnurile Palatului Alb, în mijlocul cărora mama lui îl adusese pe lume și care erau acum scufundate într-un întuneric mai negru decât iadul în îndepărtatul apus.

Amintirea îl cutremură încă o dată și băiatul aproape că se prăbuși din nou. În ziua capturării lui, JahLar a fost dus la castelul uzurpatorului Zenu și drumul se închisese în fața lui.

— Asta este noua ta casă, tinere prinț! Vei trăi conform rangului, dar în cele din urmă vei muri! Prințesa ta e moartă!

Sunetul batjocoritor al cuvintelor lui Zenu îi răsuna ca un clopot în minte.

Sunt singur, Moon D și unchiul lui m-au trădat sau au murit. Îmi e totuna! Sunt fără speranță, își spuse, ștergând cu palmele două lacrimi ce i se prelingeau pe obraji.

— Trebuie să fac ceva, zise pe un ton hotărâtor.

Ridică apoi capul și scrută încă o dată către răsărit.

În ziua asta părul lui alb și lin i se cobora peste umeri ca o apă cristalină din vârful de munte, acoperindu-i umerii și jumătate din spate. Adierea vântului trecu însă prin mantia lui și-i flutură mânecile largi. Un fior trecu prin trupul lui și pielea i se furnică.

— Încet, Vântule, că nu e timpul tău, șopti el, încrușișând mâinile la piept, simțindu-se asemeni unui luptător din timpurile străvechi, ca un adevărat jahoon, un rege luptător, gata să facă față armatelor ce negreșit aveau a-i sta împotriva curând.

— Timpul e tulburat! Ce e de făcut? Unchiule, am

nevoie de tine! Mi-ai promis, mi-ai promis că o să vii la timp, cu ea. Și că... mi-ai promis... nu termină el a spune.

Chipul i se încruntă și scrâșnitul dinților lui îi răsună în cap, scuturându-l în loc.

Trebuie să am încredere!

Dar în incertitudine încrederea pălește, puțin câte puțin, până nu mai rămâne nimic.

JahE, unde ești, că timpul e aproape, gândi el apoi. Imaginea fetei îi flutură ca un steag în minte și băiatul icni. Controlează-te pe tine și vei controla întreg universul, băiete! Te-ai născut pentru asta, puterea e în mâinile tale, JahLar! Ești mai puternic decât crezi.

Oh, unchiule! De ai fi aici, șopti, privind în jos la mâinile-i neputincioase.

Niște pași îl scoaseră din visare și tresări.

— Întoarce-te în celulă! Domnia ta nu are ce căuta la ora asta aici... se auzi poruncitor din spatele lui.

Vocea se încingea cu fiecare cuvânt și băiatul tresări. Sunetul scoaterii unei săbii îl făcu să ofteze.

— Imediat, te rog, zise, întorcând capul spre sabia întinsă spre el.

Străjerul ridică vârful acesteia, atingându-i părul, și mirosul metalic îi pătrunse în nări.

— Acum am zis, stăpâne JahLar! spuse străjerul în batjocură, dar el păru să nu audă îndemnul acestuia.

Privi încă o dată în depărtare și se întoarse cu capul plecat, trecând pe lângă soldatul în armură de fier și, fără să îl atingă, își făcu drum pe culoarele întunecoase către pedeapsa sa.

Avea speranță însă. Inima îi tremura și gândul că avea să o audă curând, că avea să o atingă chiar, îi era încă în inimă.

— Iubita mea, șopti încă o dată pentru sine, îngândurat,

în timp ce se întinse pe patul moale cu așternuturi fine, demne de un prinț, demne de el.

Trist, gândurile i se îndreptară către mama sa.

Oh, ce viață minunată vei avea, dragule! Vorbele mamei lui, vibrând vii și dulci, ca în ziua când o pierduse pentru totdeauna.

— Fericirea să te îmbrățișeze, copilul meu, îi mai spunea ea, mângâindu-l și sărutându-l. Viața lungă să te binecuvân-teze, regele meu!

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească.

— Sunt aici, îmi îndeplinesc destinul, mama, zise și se întoarse pe o parte cu mâna sub cap.

Închise ochii apoi și revăzu momentul în care mama sa se prăbușea sub tăișul pumnalului mișelului, dar strânse din ochi pentru a uita, ca în fiecare noapte.

Încă o lună plină avea să vină și suferința să-i străpungă și mai adânc sufletul.

Zile lungi și pline de dor. Fără de ființa iubită.

— Oh, JahE, mi-e atât de dor de tine! șopti pentru sine și se cufundă într-un somn adânc.

JahLar tresări și ochii i se îndreptară spre mâinile ce străluceau în culoarea stacojie a sângelui.

Oh nu! Dumnezeuule, nu!

— Maiestate! Ce s-a întâmplat?

— Maiestate, de unde este sângele, ce se întâmplă?

Și privi cum sângele i se scurgea din trup lui, regelui lui.

Cu mâinile însângerate, îl ridică pe rege și îl strânse la pieptul lui.

— Găsește-o, adu-o înapoi, împliniți-vă destinul, îi șopti regele cu ultima suflare pe buze.

Cuțitul căzu dintre degetele bărbatului și copilul tremura din toate încheieturile.

Ce pot să fac, se întrebă, sprijinindu-i capul cu genunchiul său.

Zdruncinat până în măduva oaselor și cu pieptul palpitându-i a pierzare, strigă:

— Regele meu!

Noaptea nu îl mai putea ține prizonier și se smuci din vis, cu transpirația prelingându-i-se pe frunte.

E doar un vis, un vis. Nu e nimic! E în mintea mea, doar un simplu vis, zise, ștergându-și stropii de transpirație de pe fruntea înaltă.

Gândul i se îndreptă deodată spre prietenul lui, Moon D, și inima i se tulbură.

Dacă Moon o omoară sau, mai rău, dacă, în schimb, o aduce și o dă pe mâna tatălui lui? Sângele apă nu se face și cel ce te-a făcut e mai aproape decât prietenul tău.

M-ai trădat și tu, Moon D? Băiatul se ridică pe marginea patului cu capul între mâini.

— Oh nu! E musai să plec, Palatul Alb e departe și timpul e aproape, vorbi pentru a îndepărta neliniștea, dar, cu fiecare cuvânt, aceasta se agăța tot mai tare de carnea lui.

— Nimic mai rău de atât! Oh, iubito!

JahLar se așează pe genunchi și începu să se roage.

— Tată Atotputernic, prinț al eternității, dă-mi puterea să lupt pentru iubirea ei, spuse și în jurul lui lumina începu să crească cu fiecare cuvânt ce curgea de pe buzele lui.

Gardienii de la ușa celulei lui fură alertați și unul dintre ei fugi să dea de veste regelui Zenu.

— Maiestate, prințul, o lumină crește și nu poate fi oprit! se adresă străjerul regelui.

— Oprit? întrebă Zenu nedumerit.

— JahLar, prințul?!

Ochii regelui se deschiseră larg și răgetul lui zgudui pereții.

— Da-da... apucă să zică străjerul.

Zenu se ridică și fugi către ușă, lovind-o de perete. Alergă cu pași repezi până la carcera în care îl închisese pe nepotul său cel mic.

Regele trase cu putere și zgomotul ciocnirii metalului se rostogoli în jos pe culoarul întunecat din spatele său. Ușa de metal a turnului se dădu înapoi, lovindu-se de perete și Zenu păși înăuntru.

— Ești încă aici, zise regele râzând batjocoritor.

Lar deschise ochii și privirea lui îl fixă pe bărbatul înalt ce încadra ușa în lumina lunii ce se așeza ca o mantie la picioarele lui.

— Ești aici, mișelule? întrebă băiatul cu mâinile împreunate, așezat în genunchi, fără să-i dea vreo satisfacție celui ce-i tulburase rugăciunea.

Regele râse din nou și slujitorul lui odată cu el.

— Nu te simți bine, flăcău? JahLar, nu poți scăpa din celulă. Mii de soldați și trei legiuni de vârcolaci îți stau împotriva.

— Vom vedea, răspunse tânărul prinț.

— Arcana vada milhteron dar! rosti el poruncitor și dispăru de sub privirea regelui Zenu.

— Arcana vada? izbucni regele, prinzându-și mâinile de cap.

De unde știe de asta, se întrebă uriașul Zenu, trecând o mână peste barba stufoasă. Este antică, nu a fost folosită de secole întregi. Singurul care o știa era călugărul JuLadh Jh'Dnan. Dar el nu mai este. Sau? gândi acesta mârâind, uitându-se în celula rece și goală.

— De cât timp e în celulă?

Zenu se întoarse cu ochii scâpărând către străjer.

— De, de... acum, dar prințul, prințu... nici nu își termină cuvântul, că Zenu izbucni.

— Prostule, apusul!

— Ah, Temperance, trădătorule! rosti el pe un ton ridicat, sprijinindu-și fruntea de braț, agățat de gratiile temniței.

— Este musai să fie găsit, aduceți-l înapoi acum! Nu poate să fie departe, zise, și soldatul se întoarse și ieși din celulă.

Lar se trezi în afara turnului temniței față în față cu unul dintre străjeri, care împunse cu o suliță spre el.

— Înapoi! Cine ești, întrebă soldatul, dându-se un pas înapoi cu sulița îndreptată spre Lar.

— Lasă-mă să trec!

La auzul cuvintelor, străjerul se bâlbâi.

— Domnia ta, prințule. La ora asta?

Lar nici nu îl ascultă și făcu un pas înainte, trecând mâna stângă peste vârful suliței, strângând degetele la baza acestuia și trase în spate cu putere.

Îndoi brațul drept și-i repezi cotul în trunchiul suliței, rupându-i vârful, și se prinse cu o mână de gulerul străjerului. Răceala metalului îi trecu ca un fulger prin degete.

Din două mișcări îl deposedă pe soldat de sulița ciuntită și îl obligă să-i deschidă poarta.

— Dă-te!

— Stăpâne, mă omoară stăpânul Zenu!

Lar însă nici nu îl privi. Îl dădu în spate cu mâna și trecu de el.

Băiatul se grăbi ieșind pe poartă și dispăru în noapte.

— Cum l-ai putut lăsa să scape? E doar un puști, este un puști orb. Cum a putut să te dezarmeze, întrebă Zenu.

— Îi-îi-m, nu știu, eu nu am putut, e puternic, nu pot, nu știu, e foarte rapid, noapte... spuse gardianul, clănțănind din dinți.

— În țeapă cu el, porunci regele cu vocea lui atroce.

Pe dată trei soldați îl apucară pe soldatul nenorocit și îl aruncară în temnița pentru cei condamnați la moarte.

— Domnule, vă rog, nu am vrut! Domnule, am copii acasă și nu pot muri, domnule, domnule, Maiestate vă rog! Dar, oricât de mari ar fi fost rugile lui, gardianul nu găsi decât tăcere.

Agățat încă cu mâinile de gratiile micuței ferestruici de la temnița sa, gardianul observă că acestea îi alunecau intermitent în jos.

— Oh! Sânge!

— Sigur că e sânge, se auzi o voce deznădăjduită din spatele său.

— Sigur că da. Ce altceva ar fi putut să fie? Toți cei care refuză să părăsească temnița pentru a nu fi trași în țeapă sunt, în schimb, ciunțiți aici, în temniță. Toți se agață întâi cu mâinile de gratii. Și acestea sunt primele care le cad. Cine ești tu și pentru ce te-au întemnițat, întrebă noul întemnițat, fără să se întoarcă.

— Aa, cine, eu? Sunt Petru Montserat, unul dintre gardienii de la poarta de est a castelului Kthelyon. Se spune că, atunci când sunt trași în țeapă, oamenilor le este colectat sângele, pentru ca regele să îl bea. Ei nu au fost mereu așa, știi? Ei au fost odată ca noi, iubitori de bine, și trăiau în pace cu toți ceilalți. Oamenii își luau neveste de la vampiri și le dădeau pe fiicele lor de soții. Dar a venit El și le-a făcut o ofertă de nerefuzat. Le-a dăruit viața veșnică, dar cu un preț teribil. La vârsta majoratului, un sacrificiu trebuie făcut. O fecioară dintre fiicele oamenilor trebuie să moară pentru ca vampirul să trăiască. Altfel se transformă în om și moare, sau, mai rău, se transformă în vârcolac și devine slugă. Pentru un vampir nobil, asta e cea mai rea dintre toate. Și, în felul ăsta, lumea celor trei stirpe a devenit lumea celui mai puternic, zămislind războiul veșnic în trupul acestei râci,

dincolo de orice nădejde de pace. Vrajba asta va fi veșnică, de plotul celor doi va eșua. Parcă așa a spus profetul...

— Și de ce ești aici, continuă celălalt, nedorind parcă un răspuns real.

— Păi să zicem că mă aflu exact în locul în care vreau, i se răspunde din spate. Eu sunt... zise bărbatul, neputând să continue.

Petru făcu un pas înainte și își strânse mâna pe umărul bărbatului.

— Pierdut? îi continuă Petru ideea.

— Da, zise celălalt, izbucnind în lacrimi de durere. Nu pot să mor! Familia mea... continuă el. Dar de ce... vocea lui se întretăie din nou, încercând să-și vadă mâinile în stropul de lumină ce se strecura printre gratiile de la fereastra îngustă din dreapta sa.

— De ce ar vrea cineva să se afle în temnița asta nenorocită?

— Asta vrei să știi?

— Da, asta.

— Vrei să mori, întrebă bărbatul, neîncrezător.

— Beni, prietenul meu... Nu vrei să îți povestesc pe drum?

— Zău că s-a făcut cam frig aici. Și, în plus, nu vreau să mă murdăresc ca tine.

— Ce? De unde mă...

— De unde te cunosc?

— Nu acum! E musai să ieșim de aici înainte să vină să te ducă la moarte.

— Țepușele alea sunt ascuțite rău și al naibii de lungi.

* * *

JahLar alerga încrezător pe drumul pe care îl parcursese deja de mii de ori prin pădurea Branthal.

Poarta Palatului Alb era deschisă și un spin de foc trecu

prin inima lui. Pășind înăuntru, fiorul trecu violent în gâtul lui, se urcă pe umerii lui și îl țintui în loc.

JahLar se întoarse spre dreapta, unde știa fântâna îngerilor, întinse mâna să ia ulciorul să bea apă, dar puse mâna în loc gol. Ulciorul nu era acolo.

— Jah randaht kolyeth milehmoon, rosti el și o lumină se aprinse în palmele sale.

Ochii lui albi străluciră și păru că stafiiile s-au întors la palat.

Lumina din palmele sale se aprinse și mai tare când își dădu seama că fântâna nu mai era și se repezi să o găsească pe jos. Lumina se stinse și ea, iar Jahlar bâjbâia pe jos. Târându-se pe genunchi, atinse prima treaptă de la scara care ducea către intrarea în palat. Atinse prima treaptă, mâna dădu să urce în sus, dar nu putu să o împingă, ca țintuit de o mână nemiloasă.

— LytharSatr, oh, tu, casă de nobili. Ești părăsită în durerile facerii și pruncul îți urlă în pântec! Clădită vei fi și piatră cu piatră zidurile te vor înconjura din nou ca o rochie de mireasă curată în ziua cununiei sale, zise el, cu capul plecat.

Băiatul strânse palma-n pumn și chipul lui alb se făcu ca de marmură albă. În minte îi fulgeră chipul mamei sale plângând, cu lanțurile zornăind la mâini.

Lacrimile își făcură apariția întâi în colțurile ochilor lui albi, apoi acestea îi umplură și Jahlar fu nevoit să îi închidă. Durerea îi străbătu întregul corp, o stare de sfârșire îi umplu pieptul și nu știu cum să facă pentru a se ridica în picioare. Se târî un pic și își trase picioarele sub el.

Se ridică în picioare, dar se prăbuși teribil pe genunchi, lovindu-și fruntea de unul dintre lei de piatră ce vegheau la ușa intrării în palat. Pipăi cu mâinile și-i veniră în minte vocea și strigătele de durere ale reginei MiraLah.

Mama celei promise lui murise tot acolo, pe acea scară blestemată, răpusă de același pumnal, ucisă de același mișel, Zenu.

JahElla, JahElla, salvați-mi fiica. Nu mi-o luați de la piept, nu, vă rog!

Aici muriseră cele două regine din stirpea vampirilor.

Se împinse cu putere în picioare și, cu ambele brațe întinse, împinse ușa care îi făcu loc să intre prințului luminii. Somptuoasa sală a tronului se înfățișă în fața lui, iar el plângea că nu-i putea vedea frumusețea.

Se îndreptă spre dreapta, unde știa sala armelor și locul unde se afla și sabia tatălui său. Acesta păși băjbâind, cu mâinile, și ajunse în fața suportului de sticlă pe care tatăl său își punea sabia. Șuierătoarea Iadului era încă acolo și JahLar o luă în mână.

Își flexă încheieturile și o probă.

Ridică sabia cu ambele mâini deasupra capului și se închină ca un războinic străvechi, ca în poveștile mamei sale. Toți vechii zei războinici asistă, Palatul Alb e plin. Aplauze și urale îi sună în ureche. JahLar Jahoon! Jahlar Jahoon! strigară cu toții.

Sala e suficient de cuprinzătoare și vrăjmașul își trimise întâi acolitul pentru a-l obosi pe JahLar. JahLar înaintă și își dădu jos pelerina. Își închise ultimul nasture de sus al cămășii și își flexă încheieturile încă o dată.

Simți căldura adunându-se în aer și trupul umplându-se de credință. Credința părinților săi.

Iarna pleca din palat, iar el știu că a început împlinirea profeției.

Își strânse mâinile în jurul sabiei și lovi cu iuțeală în partea dreaptă. Aerul șuieră în jurul lui și el întoarse capul.

— Copile, fii atent! În spate, fiul meu!

Auzi glasul mamei sale și se cutremură. Un strop de sudoare se scurse pe spatele lui.

— JahLar, dreapta!

Și o văzu pe JahElla în brațele uzurpatorului, răpită de la sânul mamei ei.

Ridică sabia deasupra capului și lovi. Aerul se despică, iar Șuierătoarea vorbește.

— Stânga, luptătorule!

Pară în partea stângă, făcu un pas înainte și-și împinse inamicul în colț.

Zenu, tu ți-ai omorât elevul – și-și împinse sabia în trupul adversarului său.

— Acum cu tine, Zenu! Ești mort, mișelule, zbieră el și roti sabia deasupra capului.

Răzbunarea era peste tot în mintea lui, iar ura lui creștea cu fiecare lovitură.

Își aminti cum îi fusese răpită vederea și duse sabia la nivelul feței. O potrivi ca și cum ar fi privit de-a lungul tăișului. Își puse toată greutatea pe piciorul din spate, împinse și urlă:

— Mori, Zenu!

Nemesisul lui se feri și știu că lovi în gol. Băiatul icni și își șterse fruntea cu mâneca stângă, apoi prinse iar mânerul sabiei cu cele două mâini și o ridică deasupra capului.

— Ești rapid, Zenu, lașule! spuse Jahlar și fandă spre dreapta, privindu-l în ochi pe Zenu.

Lovi încă o dată, iar ciocnirea oțelului pe oțel răsună în întreaga sală.

Zenu pară și îl împinse cu putere.

— Hai, Jahlar, războinicule, învinge-l! se auziră urale o mie.

Sunt oare pregătit, se întrebă, fără să îndrăznească să-și răspundă.

Nu e nimeni să îl înfrunte și Zenu trebuie să moară. Acum! Gândurile îl năpădeau. Îndoieli și speranțe se amestecau în inima lui.

— Pentru JahE, pentru iubire! zise și făcu un pas înainte.

Ținea sabia la nivelul feței fără să se clintească nici măcar puțin. Nici urmă de îndoială pe fața lui. Era un jahoon, urmărindu-l pe mișel exact așa cum îl învățase tatăl său, Tihlard Jahoon, să lupte.

Stânga, dreapta, începu o serie de lovituri repetate ca într-un dans de balet.

Un flic înainte și lovi cu sabia, fandă în spate și lovi un soldat de metal din colțul sălii.

O amintire îi scânteie în minte și știu perfect locul în care se află.

Înainte în pași rapizi și zbură, rotindu-se în aer peste capul celui cu care lupta și aterizând perfect cu piciorul din față îndoit și cu cel din spate întins.

— Elegantă înainte de toate. Nu-i așa, asasinule?

Fandă încă o dată elegant și își plecă capul, întinse sabia și îl ținti pe vrăjmaș.

— Acum e timpul tău, rege uzurpator, e timpul să mori, Zenu!

Adversarul său făcu un pas în lateral, iar el lovi cu putere din nou. Puternicul rege Zenu pică lovit de moarte și muțit de rapiditatea și de puterea loviturii.

JahLar salută încă o dată mulțimea, plecându-și capul și și puse sabia la loc în teacă.

Chipul i se luminează și un zâmbet îi ridică colțurile buzelor.

Visa în fiecare noapte același vis. Moartea vrăjmașului.

E începutul sfârșitului, gândi el, trecându-și palma peste chip.

* * *

În întunericul temniței, cei doi străjeri se priviră unul pe altul ca și când s-ar fi căutat în amintiri.

— Beniamin, da? Cel mai mic din casa tatălui tău.

— Da-a, murmură Ben, încă năucit de întâlnirea asta.

— Hai că îți explic altădată sau mai târziu.

Petru îi puse o mână pe umăr și îl dădu într-o parte. Băgă o cheie în ușă și trase de zăvor.

Clanc! Ușa se deschise și cei doi ieșiră.

— Pe aici, Beni, zise el, trăgându-l după el pe culoarul întunecat.

Beni puse o mână pe umărul lui și îl urmă îndeaproape.

— Un tunel? exclamă Ben mirat.

Cei doi intrară și se pierdură în întunericul adânc.

* * *

Câteva ore mai târziu, într-o casă mărunță, Petru și Ben stăteau la lumina unei lumânări, mărunte și ea.

Poarta se deschise și Ben tresări.

— Șșt! zise Petru, apoi zâmbi.

— Era și timpul!

— Nu credeam că va ajunge atât de repede însă.

— Maiestate, prințule, sunteți bine?

— Petru?

— Da, da. Eu sunt. Cum vă simțiți?

JahLar lăasă capul în jos și strânse mâna pe sabie.

— Sunt bine, sunt bine, răspunse el, atent la sunetele din jur.

— Cine mai e aici? Petru?

— Nu vă speriați. El este Beniamin, străjerul pe care m-ați pus să-l salvez.

— Oh, zise JahLar, ținându-se de abdomen.

— Bănuiesc că sunteți înfometat! Luați loc, vă rog, zise Petru, așezându-l la masă.

— Acum, vă lăsăm să mâncați, se scuză acesta, plecându-se în fața lui.

JahLar încuviință din cap și-și pipăi farfuria cu degetele.
Cei doi bărbați părăsiră încăperea.

Câteva minute mai târziu, un zgomot îi atrase atenția lui Petru și bărbatul se întoarse către ușă. Ochii i se deschiseră larg, pentru a compensa lipsa luminii din încăperea.

— Ah, înălțimea ta!

Petru se ridică imediat și-l prinse de mână.

— Pe aici, măria ta.

— Luați loc. E un pic cam înghesuit, dar...

— Nu te îngrijora, Petru. Am locuit în condiții mai rele.

JahLar se așeză pe patul de lemn lângă ei, ținându-se de umărul lui Petru.

— E totul bine? Trebuie să vorbim, maiestate.

— Da, da, sunt de acord. De aceea sunt aici.

— A plecat străjerul? întrebă JahLar.

— Sunt încă aici, stăpâne, se auzi vocea blândă a lui Beniamin.

— Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața. M-am pus la dispoziția măriei voastre pentru tot restul vieții mele de acum.

— Du-te cu familia ta, Ben. Sunt sigur că sunt îngrijorați.

— Dar măria ta...

— Am decis, Ben. Vei merge la ai tăi și vei avea grijă de ei, se răsti prințul, sprijinindu-se în sabie.

— Maiestate, sunteți bine? se repezi Petru, prinzându-l de umeri.

— Mă simt puțin amețit, răspunse JahLar, cu capul căzut în partea stângă.

— Așezați-vă aici.

— Acum cred că veți dori să vă odihniți, stăpâne.

— Îți mulțumesc, zise JahLar, așezându-și capul pe perna de paie.

Cei doi ieșiră, dar Petru lăsă ușa deschisă, în caz că prințul s-ar fi trezit.

— O să fie bine? întrebă Ben îngrijorat.

— Da, AValderath să fie slăvit. A trecut prin atâtea în ultimul timp, fără să uite să se ocupe și de alții care aveau sau aveau să aibă nevoie de ajutor.

— Te referi la mine, nu? zise Ben.

— Da, prințul a știut că regele te va condamna la moarte.

— Acum hai să ieșim, să nu îl deranjăm.

* * *

— Maiestate!

Petru se dădu aproape de el și-și strânse mâna pe încheietura lui.

— Petru, ce e?

JahLar se ridică pe marginea patului și întinse mâna după sabie.

Degetele i se strânseseră pe mânerul acesteia și se ridică în picioare.

—Trebuie să mă întâlnesc cu ei, Petru.

— Am să pregătesc lucrurile, înălțimea ta!

— Astăzi, am nevoie să vorbesc cu ei cât mai curând. Lucrurile nu mai pot rămâne așa.

— Vo-vom face cum dorește măria ta, prințule, se bâlbâi bărbatul.

JahLar respiră nervos pe nas.

Mi-e teamă că va trebui să așteptăm să treacă ziua aceasta. Ora e deja târzie și locașul luptătorilor e închis.

* * *

— Este miezul nopții, maiestate. E momentul să plecăm

către Nardelyn. Poarta va rămâne deschisă doar până la ivirea zorilor.

— Bine, atunci să ne grăbim.

JahLar se ridică în picioare și întinse mâna către Petru, care i-o apucă și i-o puse pe umărul lui.

Cei doi ieșiră afară.

— Așteptați aici, să dezleg calul.

Petru dezlegă frâiele calului și încălecă. JahLar urcă și el în spatele lui și cei doi porniră către Nardelyn.

— Satul ascuns nu e departe de aici, dar pe jos am putea întâlni primejdii de care am putea să ne ferim călare.

JahLar rămase tăcut de astă dată.

Întunericul își ridică poalele la orizont și lumea păru să reînvie, descoperind satul în fața lor.

JahLar zâmbi, parcă simțind lumina sub pleoapele sale închise.

Uriașa poartă construită de Hadrid însuși se deschise anevoie, ca un gigant ce-și mișcă trupul greu luptându-se pentru fiecare pas.

Petru își mână calul dincolo de aceasta.

De cum intrară dincolo de zidurile înalte, tunetul porții zgudui pământul sub picioarele lor. Prințul răsuflă ușurat.

Vocea primului rege jahoon se aude și acum în sunetul porții, gândi prințul, amintindu-și ziua când vizitase Nardelyn cu tatăl său și rămăsese uimit de frumusețea războinicilor jahoon.

Câteva minute mai târziu, acesta păși în templul Akhkhuru Moon și își plecă genunchiul dincolo de ușa acestuia.

* * *

— A venit ziua prințului de lumină. Akhkhuru Jah este pe cale să se nască, se auzi de pe tronul de aur și prințul strânse din ochi, ținând capul plecat.

— De aceea mă aflu aici, mărită regină, zise el, simțind inima bubuindu-i în piept.

— Prea bine. Să înceapă AkkiruDan. Ritualul nașterii sau morții tale, prințule de lumină. Vei fi despuiat de lumina ta și vei fi pus la încercare. Puterile sângelui îți vor fi luate și vei trăi ca un supus printre supușii tăi.

Doi bărbați îmbrăcați în roșu veniră spre el și își trecură mâinile pe sub brațele lui.

Aceștia îl ridicară și îl duseră pe culoarul de piatră, dincolo de peretele de gheață, și-l aruncară în camera întunecată.

După patruzeci de zile ușa de piatră neagră se deschise din nou și JahLar ieși, căzând pe genunchi.

— Măria ta! strigă Petru, iuțind către el să-l ridice.

— Oprește-te, strigă regina, și bărbatul împietri.

— De acum datoria ta e să transmiți mai departe cunoștințele căpătate. AkkiruDan se va face de acum sub îndrumarea prințului de lumină. Slăvit să fie AValderath, zise regina.

— Șuierătoarea va rămâne aici, prințule JahLar!

— Lumina se va întoarce la tine în ziua când vei ține din nou sabia tatălui tău în mâini.

— Cum?

JahLar plecă capul ca și cum nu ar fi fost sigur de ce auzise.

— Până la timpul potrivit măria ta va purta de acum Toiagul Cerului. El a fost călăuză poporului nostru în întuneric și l-a condus pe cărările adevărului. El te va apăra de ce e rău, zise regina, aruncând un toiag alb spre el.

JahLar lăsă sabia să-i scape și prinse bățul înalt cât el în mână. El înclină din cap și se întoarse, auzind pași în spatele lui.

— Măria ta! zise Petru, prinzându-l de cot.

— Nu te voi însoți în călătoria înapoi. Locul meu e în Nardelyn, îi șopti Petru, aplecându-se la urechea lui.

— Drumul către Palatul Alb îmi e cunoscut, Petru. Nu îți face griji. Acum mă descurc, zise prințul, zâmbind.

JahLar păși dincolo de poartă și auzi încă o dată zgomotul greu al acesteia în spatele lui, dar nici nu se clinti de data asta.

În lumina lunii ce se topea pe cer ca mucul unei lumânări ce-și dădea ultimele flăcări, Palatul Alb se înălța ca o nestemată sclipind în mijlocul coroanei regale.

— Măria ta!

Jahlar se întoarse cu bastonul întins.

— Ben?

— Am decis că e mai bine să vă urmez, nu am vrut să vă sperii.

— Aveți nevoie de mine, stăpâne, și e datoria mea să vă servesc.

— Datoria ta e față de familia ta, Ben. Du-te acum!

JahLar întinse bastonul lui alb și lovi poarta de piatră albă cu el.

— În sfârșit, în casa părinților mei.

— LytharSatr damin amon Avalderath.

Timpul ei...

Ella intră în cămăruța ei roșie la față, cu trupul tremurând și cu sufletul la gură.

Fata ridică mâinile și-și palpă obrajii, privind în oglinda mică de pe perete primită în dar de ziua ei în urmă cu un an.

Duse mâna la frunte și, cu mâna tremurândă, atinse cu grijă.

O mică arsură deasupra sprâncenei se închidea, lăsând în urmă pielea albă și fină pe care o știa.

Ce e asta, se întrebă, ștergându-și ochii.

Nu văd bine?

Dumnezeule! Ce a fost asta? Ard îngrozitor! Mai bine nu ieșeam!

Deodată în minte îi veni ră cuvintele preotului.

La timpul potrivit vei ieși afară și te vei bucura de lumina zilei și de soare, micuțo! Până atunci, e bine să faci cum îți se spune...

Ella, încearcă să rămâi la adăpost. Aici îți este cel mai bine!

Fata își aminti, de asemenea, de lecțiile studiate cu unchiul ei și încrederea ei se mări.

E adevărat! Soarele îmi face rău, șopti cu răsuflarea întretăiată.

Trebuie să ai încredere, Ella! Fericirea ta ți se va arăta la timpul potrivit și va fi cu atât mai mare.

Va veni și timpul când o să ieși la lumina zilei, copilă! Așa îi spunea unchiul ei atunci când voia să o mângâie pentru ceea ce pierdea.

Aș vrea, aș vrea totuși...

Aș vrea să ies din nou, își zise hotărâtă și se repezi către ușă, apăsând ușor pe clanță, dar se întoarse imediat cu spatele și se rezemă de aceasta, clanța ușii împungând-o în mijloc.

Ah, dar nu, nu vreau să-i dezamăgesc!

Nu! Trebuie să am încredere!

Unchiul mi-a promis că în curând vom ieși împreună!

Sunt încredințată de iubirea lui! Și preotul ține la mine. Ei nu m-ar minți!

Curând voi ieși, își spuse, gândindu-se că-i iubea pe unchiul ei și pe preot și că aceștia, la rândul lor, îi dovediseră întotdeauna iubire. Și, în plus, lăsa adolescența în urmă.

Nu mai sunt un copil! Trebuie să mai aștept puțin. Unchiul va veni curând. Și nu voi mai fi atât de singură. Nu, nu voi mai fi, își spuse, făcând un pas către patul său.

Fata se așeză și se întinse pe pat. Cearceaful alb cu mici pete gălbui, ros de timp și de șoriceii ocazionali ce o mai vizitau din când în când, se încreți sub ea, descoperind zece centimetri din salteaua de burete, gălbui el însuși.

Trebuie să mă liniștesc. Mi-a făcut rău să ies chiar și un moment, nu trebuia s-o fac!

Se uită în tavan și-și acoperi ochii cu mâinile.

Oare de ce? De ce stau închisă?

Oamenii care vizitează bazilica ies.

Oare nu sunt om? De aceea oi fi studiat toate acele povești?

Alea sunt doar povești. Așa ceva nu poate să existe.

Nu, nu poate fi adevărat.

Sunt bolnavă? Pot transmite boala mai departe?

Nu, toate astea sunt prostii. Voi avea încredere în ei și totul va fi bine.

În liniștea încăperii, inima i se auzea bătându-i cu putere în piept și fata deschise ochii și se uită în stânga și în dreapta, ținându-și respirația.

Ce a fost asta? Chiar am ieșit? M-a ars? se întrebă și se ridică cu ochii la oglinda de pe perete.

Ce-ar fi să mă deghizez sau să port o mască? Ce ar fi dacă aș ieși afară, așa?

Nimeni nu m-ar observa și nimeni nu ar ști, iar preotul sau unchiul nu ar avea de ce să se îngrijoreze. În plus, probabil că soarele nu m-ar afecta dacă aș fi acoperită așa, își spuse ea pe un ton întrebător.

Ella nici nu știa ce poate face, dar era atât de entuziasmată, încât păși în mijlocul camerei și începu să țopăie, ca un copil ce tocmai primise o jucărie nouă.

Era până la urmă o copilă ea însăși, după majoritatea standardelor, iar încăperea în care crescuse o descria astfel.

Dar nu, mai bine aștept, zise și se așeză la loc pe pat amintindu-și lecțiile cu unchiul ei. Dar pentru ea era mai mult de atât, era povestea vieții pe care o trăia în mintea ei.

Poveștile pe care Părintele Faria o pune să le învețe și chiar să le studieze în profunzime o inspirau să viseze mai departe de camera ei, dincolo de lumea pe care o citise în alte cărți, de asemenea.

Era ceva supranatural, era o lume numai a ei și o iubea.

Fata își trecu degetele prin păr și închise ochii.

Ce mă fac?

Există multe rele în lume, copilă, și multe dintre ele sunt înșelătoare! Te voi îndruma către drumul tău.

Închizând ochii, își aminti de ziua aceea, când sub bisericuță, din pură întâmplare, chiar în camera ei, găsi un tunel, tunel prin care pe la vârsta de zece ani se strecurase și ajunsese într-o cu totul altă lume.

Închise ochii și fu din nou în acel moment. Timpul păru că nici nu trecuse. Inima începu să-i zornăie ca un clopot în piept.

Hih! Ce o fi aici? Fata duse o mână la piept, încercând să-și țină respirația.

E atât de frumos! Ridică privirea și scrisul i se strecură prin fața ochilor ca un șir de litere și șopti:

Pertinet ad sapientiam dicit

INSCRIȚIA STRĂLUCEA ÎN LITERE DE AUR ȘI CÂND, în cele din urmă, deschise ușa, o lumină îi lovi în ochi.

Hih! se dădu în spate un pas, strângând din pleoape.

Trase aer în piept și un miros de vechi, stătut, amestecat cu teama descoperirii unui loc nou, îi urcă în nări și-i fulgeră în creier.

Fata strânse din pumni, încercând să ghicească precum un orb ce se afla în fața ei.

Deschizând încet ochii, aproape că se prăbuși pe genunchi, nevenindu-i a crede.

Ce e asta? se întrebă, lăsând ușa în urma ei.

Fata păși și, rotindu-se pe un picior, lacrimile începură să-i curgă lesne pe obraji. Privirea i se duse pe rafturile

înalte pe care, socoti ea, trebuia să fie câteva zeci de mii de cărți.

De-atunci știuse că avea să fie fericită în fiecare zi.

Astfel, de fiecare dată când se simțea singură, trecea prin tunelul ei și se lăfăia în cultura și poveștile acelor cărți.

Unchiul ei Temp o găsisse ulterior acolo și se bucurase mult.

— Știam că ai să o găsești singurică. E toată numai a ta. Sunt sigur că vei putea să îți iei singură orice carte.

— Da, sigur că pot! îl asigurase ea pe uriașul ei unchi.

Așa că a devenit locul lor secret de studiu.

La scurt timp după aceea însă lucrurile aveau să se schimbe.

Într-o noapte nu putu să doarmă și se gândi că ar putea citi un pic. Se dădu jos de pe pat și merse către gaura tunelului, se furișă în bibliotecă încet ca și când ar fi putut deranja pe cineva.

Nu de alta, dar s-ar fi putut speria pe sine și nu voia să se întoarcă în pat cu mâna goală. Tot căutând prin bibliotecă niște cărți noi de citit, deschise un mic dulap și privi înăuntru. O gaură încăpătoare se afișă în fața ei și văzu un întuneric profund acolo.

Era un alt tunel.

Hih! se sperie și trânti ușa la dulap.

Zdup!

Sări în sus când zgomotul se propagă în bibliotecă, iar inima i-o luă din loc. Fata se trase înapoi în camera ei și se băgă în pat, cu gândul că avea să vadă în dimineața următoare despre ce era vorba acolo.

Inima îi bătea încă tare când se întrebă de ce nu acum și, dând pătura la o parte, se ridică și se avântă din nou în bibliotecă, cu gândul de a desluși misterul. Deschise ușa numai puțin, încercând să nu se grăbească, cât să privească

prin crăpătură. De astă dată văzu că nu mai era atât de întunecos, ci că este chiar și un pic de lumină și locul îi păru atrăgător.

Îndrăznește, Ella. Ce poate fi, șopti pentru a-și da curaj și deschise de tot ușa dulapului.

Se aplecă fără să se gândească și băgă capul înăuntru. Corpul o urmă și într-o clipă fu cu totul în tunel. Trupul ei micuț și subțirel alunecă înăuntru foarte ușor. Inima îi palpita și gândurile i se îngrămădeau în minte, ciocnindu-se unul de altul ca într-un joc de Domino.

Ella, oprește-te! Cine știe ce este aici, își zise îngrijorată, inima bătându-i cu putere în piept.

Ce poate să fie? Voi vedea ce este și mă voi duce să mă culc după aceea, își răspunse ea pe un ton încurajator.

Înainta încet, pe genunchi, și un miros neplăcut începu să i se perinde pe la nas.

Oh, ce e duhoarea asta?

Ella, mi-e frică! Amintește-ți cuvintele unchiului tău, Temp. Vocea din mintea ei o făcu să se oprească un moment, însă, închizând ochii și lăsând capul în jos, își continuă drumul. Înainta și, cu fiecare pas parcurs, putoarea se întetea, făcând-o să strâmbe din nas și mai abitir.

Ella, stai cuminte în camera ta și nu cotrobăi. Îți voi aduce eu cărțile de care ai nevoie. Te poți răni și poți intra în necazuri mari, iar eu nu voi fi aici să te ajut.

Vorbele unchiului ei o făcură să se oprească și Ella întoarse capul înapoi.

— A fost doar o mică bușitură de pe raft, unchiule. Și nici nu m-a durut, îi spusese unchiului ei.

— Și de ce ai plâns?

Are dreptate unchiul. Sunt atât de rea și de neascultătoare uneori. Ar trebui să mă întorc! Înăuntrul ei se dădea însă o luptă.

Acum am pornit și nu fac nimic rău. Și sunt sigură că unchiul nu se va supăra.

Așa că nu, nu pot să mă întorc. Trebuie să văd unde duce! Oricum unchiul nu e aici și nu o să spun nimănui, își spuse, de astă dată ceva mai neîncrezătoare, continuând să se miște înainte, fără a vedea încotro se îndrepta. Întunericul plutea ca un vâl peste tot în jurul ei și luminița pe care o văzuse înainte dispăru și ea.

Nah, acum după ce te mai ghidezi?

Încotro mai mergi, Ella, șopti, tot mișcându-se înainte.

Deodată fata tăcu și o văzu.

— Hei, bună din nou!

În fața ei luminița reapăru.

— Hih, ce e asta? zise, abținându-se să se bucure prea tare.

Imediat alte câteva puncte de lumină se aprinseră ca stelele pe bolta cerului. Încă câteva și încă câteva le urmară.

Oh, da! Sunt licurici, zise ea și se grăbi către sursa de lumină, cu gândul că era bine că vedea. Pereții tunelului se închegară în jurul ei strângând-o parcă și mai tare. În curând trecu de colonia de licurici care se închegase într-unul dintre coturile tunelului.

— Pa-pa, licurici! Vă mulțumesc pentru lumina voastră, zise și făcu la dreapta unde continua tunelul.

Întunericul o învălui din nou. De data asta și mai negru și mai adânc, rece și necruțător.

Aha, să te văd acum, Ella! Dar bine că mai ai încă timp să te întorci!

Hai, că nu se poate să mergi mai departe!

Un sentiment de nesiguranță îi zvâcni în piept, așa că întoarse capul și privi înapoi. Era deja departe în tunel, iar lumina licuricilor nu bătea până la ea.

Fata strânse din dinți și încercă să își ștergă picăturile de transpirație, dar își lovi cotul de peretele tunelului.

Continuă în drumul ei și observă că tunelul se îngustează în așa fel încât fu nevoită să se aplece și mai mult. Pe măsură ce înainta, metalul rece o împresura cu forța lui brută.

Ella, este întuneric și ești singură aici. Vocea interioară răzbi încă o dată către ea, dar fata strâmbă din nas.

Ok, gata. Nu e vina mea dacă dai de bucluc, își spuse ea, ca o ultimă încercare de a se asigura că știe bine ceea ce face.

Gata, trebuie să încetez acum!

Vreau să aflu unde duce tunelul ăsta și nimeni nu mă va opri.

Nici chiar eu însămi. Închise ochii și respiră adânc, apoi ridică bărbia.

Era întuneric, dar, în mod surprinzător pentru oricine altcineva, asta nu o deranja. Era obișnuită să stea noaptea cu lumina stinsă și să privească în tavan, chiar și cu puțina lumină dată de candela pe care preotul o alimenta o dată la două zile și care, lăsând-o pe hol, răzbea la ea în cameră când ușa era deschisă.

Obișnuia chiar să citească în acel întuneric. Întunericul nu o speria, ci mai degrabă incertitudinea lucrurilor. Cu greu ar fi putut rezista tentației unui mister așa de mare. Sau mai degrabă nu ar fi rezistat.

Așa că de data asta se aplecă în față.

Fata se împinse pe burtă, simțind abdomenul frecându-se de metalul rece.

E atât de greu, își zise, și se împinse cu putere în brațe, icnind pentru fiecare centimetru câștigat.

După câteva zeci de minute de împins și tras, de smucit din picioare, ajunse în fața unui grilaj.

De unde vine lumina asta? E noapte încă! Sau cred...

zise, ridicând privirea la razele de lumină ce pătrundeau în încăperea prin multitudinea de crăpături făcute în camera în care privea. Locul îi păru ca rupt dintr-una dintre cărțile de război pe care începuse să le citească încă de pe atunci.

Își și imaginează atacul aerian căzând devastator asupra Barcelonei, cu tunet de bombe și bubuit de arme, trosnind și vuind prin aer, aducând sfârșitul unei generații.

Asta e!

Dar trebuie să mă grăbesc! Locul e periculos și e prea târziu să mă întorc. Singura opțiune e înainte. Nu mai poate fi mult.

Dar cum? Cum de e lumină aici?

Un grilaj... Ah, Ella, tot timpul faci câte o boacăna, își zise, amintindu-și ziua când leșinase în lumina soarelui.

Doamne Dumnezeule, ce o fi fost aici, se întrebă, scrutând prin ochiurile pătrate ale grilajului încăperea spațioasă.

Un zid până la jumătate, făcut din saci în fundul camerei, îi atrase atenția. Este foarte vechi, conchise ea, oprindu-se pe rupturile ce se desfășurau în franjuri de-a lungul pânzei fiecăruia dintre aceștia.

Bidoane de metal pe care rugina se încolăcea cu vopseaua verzui-albastră, ștearsă și arsă de timp și de razele de lumină ce cădeau asupra ei prin crăpăturile din pereții de beton într-un melanj marital la fiecare din capetele acestuia și un schelet uman în dreapta, chiar în colțul cel mai întunecat. O limbă palidă de lumină cădea pe craniul căzut într-o parte, sprijinit de zidul de beton, dezvăluind o gaură în centrul acestuia.

Ella strâmbă din nas, simțind furnicături ridicându-se pe corpul ei.

Un om mort! gândi ea, încercând să își înlătore de pe retină imaginea, scuturând din cap.

Știa despre oameni morți și de câteva ori chiar văzuse unii în cărți, dar niciodată în realitate.

— Până aici! rosti cu voce tare și încercă să privească înapoi, dar strămtoarea tunelului o făcu să renunțe.

Acum e mai bine înaintea!

Nesigură, se foi însă un pic și își făcu loc trăgând mâna stângă pe lângă corp și pe cea dreaptă o strânse în pumn, să nu-i amorțească și trase de ea, reușind să o elibereze.

Rămăsese însă blocată, iar grilajul reprezenta o problemă.

Fata începu să se îngrijoreze.

Gândurile că nu se mai putea mișca și că avea să rămână acolo o năpădiseră și încercă să și le adune.

Haide, Ella, gândește! Ce poți face mai departe? Nu găsi nicio soluție, grilajul prins cu un lacăt cât pumnul ei de mare reprezenta o problemă.

Fata simți cum respirația i se amplifică și i se sacadează, trimițând valuri de căldură în trupul ei micuț. Nevoia de aer se mări și ea și nu știu dacă chiar și dincolo de grilaj ar fi putut respira mai bine. Mirosul puturos se accentuă și el.

Ce o fi cu mirosul ăsta? Fata își duse o mână la nas, ținându-și respirația, și cu cealaltă prinse lacătul care ieșea în afara grilajului de metal. Ochii i se deschiseră larg și pupilele se dilatară.

Un lacăt solid, dar foarte vechi, ruginit în mare parte.

Îl strânse în mână, dar răceala metalului îi dădu fiori și un junghi îi zvâcni în degete și în cot. Poziția în care stătea, pe burtă și schingiuită de forma tubului în care se afla, o făcu să se simtă cuprinsă de o teamă amestecată cu un soi de reproș pe care și-l aducea sieși.

Na, Ella, în ce te-ai băgat! Dacă nu stai locului! Era, de fapt, o furie, ceva ce ea nu simțise nicicând.

Sunt atât de încăpățânată uneori, că mereu mă bag în

bucluc, își zise, amintindu-și de ziua în care se urcase pe raftul de sus al bibliotecii ei secrete și trântise scara din greșeală. Trebuise să coboare pe rafturi, dar căzuse și-și scrântise piciorul.

Mai mult se târâse în camera ei și preotul o certase din nou.

Aceeași încăpățânare o încerca de fiecare dată când își punea ceva în gând.

Îl mințise pentru prima dată, spunându-i că sărise de pe pat.

Dar acum se afla în aceeași situație și gândul să se dea înapoi și să se întoarcă în cameră îi apăru în minte, dar nu renunțase la nimic în scurta ei viață, în plus, era prinsă ca într-o menghină, neputând nici înainta, nici înapoi să dea.

Aici o să te găsească preotul Faria sau, mai rău, unchiul tău, Ella, fă ceva!

Doar n-o să dai înapoi acum, își spuse ea în șoaptă și se mai uită o dată la lacătul ruginit.

— Nu, nici gând, rosti cu voce tare și apucă lacătul cu mâna dreaptă.

De data asta, răceala lacătului urcă pe mâna ei, i se înfipse în umeri și-i cuprinse gâtul. Chipul i se aprinse și simți vâlvătaia prinzându-se de fiecare moleculă din pielea feței ei.

Nu știa ce se întâmpla, dar sentimentul nu-i fu atât de neplăcut. Ba, din contră, o plăcere și un sentiment de control și siguranță îi străbătură șira spinării și-i ajunseră în creier.

Ochii începură și ei să i se aprindă. Un foc îi arse pupilele și fu obligată să-i închidă. Două lacrimi izvorâră de sub pleoapele ei, dar, când deschise ochii, pereții tunelului străluceau într-o lumină sângerie și fata îi închise imediat, simțind inima luându-i-o la goană în

piept și mâinile i se strânseseră în pumni peste lacătul de metal.

Ce e asta? Ce s-a întâmplat? se întrebă, simțind un fior trecându-i greu pe spate, cuprinzându-i întreg corpul și deschise ochii în grabă.

Vederea i se limpezi și văzu clar.

Ia să vedem, ce putem face acum, se întrebă, trecând degetele peste bucata de fier ruginit.

Strecură trei degete prin arcul de fier al lacătului și trase cu toată puterea în jos. Clanc! Și partea de jos a lacătului rămase în palma ei micuță.

— Haide, că trebuie să mergem mai departe, șopti, strâmbând din nas și, împingând grilajul de metal înainte, se împinse afară din tub.

Trosc! Un sunet vechi, ca o creangă de copac bătrân, se iți de sub tălpile ei, dar pași încrezătoare.

— Hih, un os, zise, tresărind și, făcând un pas înapoi, își îngustă privirea.

Privi în jur și văzu de unde venea mirosul împuțit. Peste tot în jur hoituri de animale și trupuri sfârtecate de păsări și lilieci stăteau împrăștiate, ca resturile unui întreg festin. Dar nu îi păsa, se uită în treacăt peste toate acestea.

Ella ridică bărbia și merse mai departe prin apa murdară, care-i acoperea un pic mai sus de gleznă picioarele.

O foame cumplită îi umplu stomacul, iar acesta ghiorțai sonor.

— Au! rosti, surprinsă de durerea acută de burtă. Am mâncat de cină și bucătăria părintelui e departe.

Cine știe unde sunt! Nu mă întorc înapoi acum. Fata își presă mâna de abdomen și se aplecă un moment în față pentru a se calma. Se îndreptă și se uită în față.

Ce e asta, continuă ea, făcând un pas temător înainte și

cu coada ochiului prinse un șobolan uriaș, cât o pisică de mare, într-unul dintre colțurile încăperii, pe o bucată de beton ieșită din zid. Fata se uită pe rând la țevile groase, vechi și pline de praf ce parcurgeau încăperea și se gândi că ar trebui să se suie pe ele. Că era o idee bună.

Se uită apoi înapoi la rozătorul care nu o slăbise din priviri niciun moment și își prinse mâinile.

Oh, Doamne! Că mare mai ești, șopti, sperând să nu fie auzită, dar animalul îndreptă privirea spre ea și deschise gura, scoțând un chițait amenințător.

Umerii i se traseră automat în spate și gândi că încă mai era timp să se întoarcă înapoi, dar imediat gândul se îndepărtă de la ea.

Unde aș putea fugi, se întrebă și un zâmbet îi apărură însă în colțurile gurii. Se uită încă o dată la animal și se lăsă pe vine.

Fata întinse brațele și-i zâmbi rozătorului.

— Haide, vino, că nu îți fac nimic.

Șobolanul se trase un pic înapoi, dar imediat înaintă doi pași și se opri. Ella spuse încă o dată, de data asta cu o voce mieroasă:

— Haide, nu îți fie frică! Că nu te mănânc.

Sângele îi grăbi în glezne și un val de furnicături o lovi în vârfurile degetelor picioarelor, făcând-o să le strângă în pantofiorii ei acoperiți de apă.

— Hai-hai, vino, micule șoricel!

Șobolanul nu schiță nimic, doar o privea de pe piciorușele lui scurte cu ochi mici, clipind și mustăcind din boticul lui mititel.

Figura Ellei se aprinse și focul îi străbătu pieptul, iar pelvisul și coapsele ce-i tremurau de teamă sau de nerăbdare vibrară, trimițând un junghi în pieptul ei.

Tremur! De bucurie poate, gândi ea.

— Nu am văzut niciodată un șoricel așa mare ca tine, zise, schițând un zâmbet trist.

Păru că liniștea o cuprinse pe fată. Își propti însă mâinile în coapse și se împinse cu putere în picioare.

Al meu ești, strigă și își înfipse mâinile în trupul fix, nemișcat, al șobolanului, blocându-l între palmele sale.

Degetele îi alunecară însă pe blana unsuroasă și șobolanul îi fugi în sus pe braț, gâdilând-o cu piciorușele lui mici. Ella chicoti și icni la rapiditatea cu care își mișcă mâna, prinzându-l, strângând degetele în jurul corpului moale și cald, iar rozătorul înfipse dințișorii în degețelul ei mare. Ella îl strânse însă și mai tare în mânuța ei și îl privi un moment.

Sângele țâșni nesățios de sub pielea copilei, iar ea se repezi și îl prinse cu gura, chiar lângă capul șobolanului, simțind blănița moale și fină a acestuia pe năsucul ei.

Na, acum uite ce ai făcut, mi-a dat sângele!

— De ce nu ai fost cuminte? Voiam doar să ne jucăm, zise ea, uitându-se moralizator spre rozătorul pe care îl ținea acum strâns cu ambele mâini.

Privind la sângele care i se prelingea acum pe mână, simți cum propriul ei sânge începu să îi clocotească în vene, abdomenul începu să i se miște pe ritmul respirației sale, care devenea tot mai sacadată.

Ella îl mai privi o dată și o grimasă ca un zâmbet reținut conștient apăru pe chipul ei.

În clipa următoare își înfipse colții în gâtul animalului și trase cu putere. Capul șobolanului se rostogoli la picioarele ei în apă, iar Ella începu să îngurgiteze sângele care țâșni din trupul decapitat al rozătorului.

Nimic în toată existența ei nu îi făcuse o asemenea plăcere. Sângele animalului îi goni în jos în gât și Ella smulse carnea acestuia cu dinții. Sângele țâșni prin colțurile gurii fetei și ea înghiți de câteva ori cu sete de aer.

Apoi se opri, trăgând aer adânc în piept.

— Oh, ce bun e, exclamă ea, aruncându-și mâinile spre spate.

Se uită iarăși spre cadavrul însângerat din mâinile ei și mușcă încă o dată cu nesaț din leșul eviscerat al șobolanului, zâmbind fericită.

Mestecă și înghiți tot.

Se mai uită o dată la trupul acoperit de blăniță gri din mâinile ei și strâmbă din nas.

— Oase? Nu îmi plac, zise și îl aruncă în apa care se suia nepăsătoare peste picioarele ei.

Fata se linse pe degete și merse în locul mai înalt și uscat, săltând pe două pietre ca o scară, și se prăbuși pe genunchi cu ochii arzându-i în flăcări de foc.

Inima începu să i se zbată cu putere în piept ca și cum ar fi vrut să iasă afară și suflul sacadat accelerează, vrând parcă să dea sens ultimei zvâcniri de viață din ea.

— Nu-u-u! strigă, punându-și mâinile micuțe pe cap, cu picăturile de sânge pornindu-i în jos pe încheieturi, intrând sub mânecile scurte ale rochiței ei până la cot.

Nu el, reverberă vocea ei ascuțită în pereții încăperii.

— Nu el! Nu Ja... șopti, neapucând să termine și picioarele i se îndoiră sub ea, prăbușindu-se pe o parte cu capul pe brațul întins în sus.

Când se trezi, deschise ochii și se ridică.

Trebuie să merg mai departe, își zise și își continuă drumul. Merse prin tunelul firav luminat preț de câteva zeci de minute bune și ajunsese la o gaură de aerisire prin care se strecurau patru puncte de lumină chiar în fața ei, printre treptele scării de metal ce se sprijinea de pământ.

— Hih, lumină. Pot să ies, șopti ea cu voce scăzută.

Dar oare e bine? I-am promis preotului și unchiul sigur se va supăra.

Ella mai privi o dată în sus și se întrebă dacă ar putea împinge capacul.

Fata se agăță de scara ce ducea în sus, propti mâna în acoperitoarea de metal și împinse cu putere. Spre surprinderea ei, acesta se săltă imediat, lăsând lumina să năvălească peste ea. Ella tresări și își duse o mână la piept. Inima îi bătea cu putere și fata înghiți pentru a se calma.

Totul e bine! Își zise și ieși prin gaura descoperită de deasupra ei. Un stâlp de lumină își arunca lumina peste ea.

Chipul fetei se aprinse și zâmbetul ei radie.

Ella se afla, pentru prima oară de când se știa, cu adevărat în afara Sagradei Familia, iar frumusețea Barcelonei o ului. Nu putu să se abțină și strigă: *Hola! Estoy muy feliz! Sunt foarte fericită!*

Se roti pe un picior, ridică brațele în aer și ceva o cutremură.

Dărele de sânge îi alergau în susul și în josul brațelor și dădu cu palmele peste față.

— Hih, sânge! exclamă, surprinsă.

Se uită apoi la mâini și văzu că sângele se întindea pe toată suprafața lor.

Trebuie să fac ceva! Trebuie să mă spăl pe mâini și nu numai, își spuse zâmbind și, ridicând privirea chiar asupra FÂNTÂNII MAGICE MONTJUIC, se lăsă vrăjită de luminile ei. Un fior cald se strecură în sus pe spatele ei și fata zâmbi.

Dar noaptea...

Toate merșeră bine și iată că nu era în niciun pericol că ieșise afară.

Cred că unchiul și preotul s-au înșelat, nu are ce să mi se întâmple, își zise și se gândi să meargă să se spele.

Oh, ce de apă și ce lumini frumoase! Ce mai aventură, se

gândi ea și merse direct la fântână, fără să-i pese de oamenii care o priveau când trecea printre ei.

Fata păși peste gura fântânii și se lăsă să alunece în apa rece a acesteia.

— Ce bine e! Sper că părintele Faria nu s-a trezit, șopti, afundându-se de tot în apa cristalină.

Petele de sânge se măreau în jurul ei, dar erau urgent curățate de iuțea curgerii apei și eliminate printre culorile jucăușe în care fântâna se scâlda.

Fata ieși din apă și se privi un moment.

Sunt complet curată, zise.

Dar sunt udă. Mai bine mă grăbesc înapoi, șopti, simțind adierea vântului trecând pe lângă ea.

— Br-rr, ce frig e, zise ea.

Fata vru să se întoarcă pe unde venise, dar se opri, gândindu-se la tunelul întunecat. Își ridică privirea și nu văzu altă cale.

Va trebui să găsesc un alt drum. Și găsi una chiar pe la intrarea principală. Se strecură apoi repede pe ușa care dădea în spatele bazilicii și pe geamul bucătăriei, de unde găsi drumul către camera ei ușor.

Pe drum, o mulțime de gânduri o năpădiră. Nici nu știa cum să se gândească la cele petrecute în ultimele ore, așa că decise să se bucure de moment și să nu spună nimănui nimic.

Fii fericită, Ella!

Va fi un secret, își zise și continuă să zâmbească.

Din acea zi a continuat să iasă noaptea, pe când părintele Faria dormea.

1 Iunie 2012, bazilica arată promițător. Ziua de naștere i se apropie.

Am vizitat deja toate catacombele Barcelonei noaptea, dar ajunge, e timpul să ies ziua. Și ziua aia e azi.

— Castelul Montjuic este următoarea mea destinație! Adică, trebuie să îl văd, în plus e magic. U-hu-hu, este foarte bine, strigă ea în gura mare.

Era ca o copilă, nici nu ai fi zis că este atât de aproape de șaisprezece ani. Crescuse izolată de societate și doar preotul Faria și unchiul ei Temp îngrijeau de ea.

De regulă, când ieșea noaptea în oraș, fără ca cineva să știe, cum o făcea de fiecare dată, ea ieșea și intra prin spatele impunătorului edificiu încă incomplet și se strecura în cămăruța ei minusculă, evitând ca cineva să afle de existența ei în vreun fel.

De multe ori ziua, însă, auzea gălăgie produsă de mulțimile de vizitatori care se aflau în trecere și se speria, dar se băga în bibliotecă și studia cu încă și mai multă îndârjire, zicându-și că lucrurile se vor îmbunătăți și pentru ea.

Și ritualul va schimba totul, Ella. Citește despre el.

La șaisprezece ani, Ella, vei cunoaște lumea ta, locul în care te-ai născut, și îți vei îndeplini destinul, așa cum trebuie el să fie în realitate, își spunea ea, neînțelegând nici pe departe la ce se referea Temper.

Acum însă era decisă să intre pe unde intră și vizitatorii.

Totuși, unul dintre lucrurile pe care nu era dispusă să le facă era să încalce promisiunea pe care i-o făcuse preotului.

Își tot repeta în minte cuvintele pe care acesta i le spunea de fiecare dată.

— Ai grijă, draga mea. Nu ieși singură afară, că e periculos și ți se poate întâmpla ceva rău, ca atunci, Ella.

Iată însă că simțea că nu mai poate aștepta atât, chiar și numai câteva zile era cu neputință din punctul ei de vedere. Sângele îi fierbea în vene și voia să afle cum arată înfățișarea principală a bisericiței care îi fusese adăpost atâția ani. La urma urmei, noapte ieșise deja, dar nu văzuse niciodată

faimoasa bazilică în toată maiestruozitatea sa. Ascult de unchiul, își spunea de fiecare dată.

Cu toate astea, nu întotdeauna îi da ascultare celui ce o crescuse și avusese grijă de ea toată viața ei.

Dar acum se temea și brațele îi atârnavă neputincioase pe lângă corp, făcând-o să simtă greutatea întregii lumi asupra ei.

Unchiule, unde ești, se întrebă, analizându-și cu grijă chipul în oglindă.

Unde o fi dispărut arsura aia? Parcă era aici. Dar mai bine.

Oh, dar astea sunt încă aici. Ce or fi astea și cum m-oi fi pricopsit cu ele, zise și trecu două degete peste punctele roșii ce-i apăruseră pe gât în noaptea precedentă.

Ar face bine să se vindece curând, că mă înțepă de câte ori mă ating, își zise, acoperindu-și gâtul cu părul ce i se revărsa în valuri peste umeri.

Și mai e și visul ăla ciudat, care mă face să mă scol transpirată și cu inima bătându-mi tare în piept.

Nu l-am mai visat demult. Ce i-o fi venit să reapară? Și băiatul ăla...

— Sunt emoțiile, probabil, șopti și se așeză din nou pe pat, parcă uitând de arsura de mai devreme.

Știa doar că se temea și că teama îi încolțise în suflet odată, când ieșise afară, iar soarele îi explodase în ochi și o făcuse să leșine.

Nu își amintea nimic în plus, decât că preotul și unchiul ei o certaseră tare și îi interziseseră să mai iasă.

— În curând, încă puțin, Ella. La anul pe timpul ăsta vei fi într-un loc special, înconjurată de cei ce te iubesc și care te așteaptă, îi spusese unchiul ei în urmă cu aproape un an.

Nu știa prea bine despre ce era vorba. Știa doar că toată viața ei așteptase acest moment, să iasă afară și să se bucure

de soare. Dar nu știa ce avea să se întâmple dacă ar fi ieșit, iar asta o înfricoșa tare.

Totul e atât de ciudat!

Unchiul trebuia să fie deja aici.

S-o fi întâmplat ceva? își zise și puse imediat mâna la gură, ciulind parcă urechile în timp ce se ridică de pe pat. Crăpă și mai mult ușa deja deschisă și pași afară din cameră.

— A venit!

Un zgomot de pași grăbiți se auzi pe holul care ducea către cămăruța ei, iar ea se strecură afară din cameră și intră în bibliotecă, unde știa că intra preotul de îndată ce ajungea acasă.

Părintele intră în încăpere și începu să umble printre rafturile cu cărți negre la culoare. Carte cu carte era controlată și aruncată pe podea.

Ella îl privea dintr-un ungher al camerei, un colț ascuns de bibliotecă ce se întindea pe toate cele patru ziduri ale încăperii, lăsându-i câte un loc strâmt și liber în care fata se ascundea atunci când voia să tragă cu urechea la discuțiile dintre preot și unchiul ei Temp și în care nu fusese descoperită niciodată.

De data asta, însă, inima îi bătea puternic, neștiind cum să acționeze. Nu îl mai văzuse niciodată atât de nervos pe omul lui Dumnezeu.

Inima i se izbea puternic de piept și teama începu să-i accelereze respirația ce-i urca în gât. Înghiți de două ori, atentă la ceea ce făcea bătrânul.

— La naiba! Unde este? zise preotul, punându-și o mână sub bărbie.

Hih, își zise Ella.

— Ella? strigă el, punându-și imediat mâna la gură.

Nu, fata nu poate să știe. E mică, în plus ce ar fi făcut ea

cu ea, nu. Dar unde e? Știu că am pus-o aici. Nimeni nu umblă în dulapurile astea. Ella e ascultătoare.

— Dar unde o fi? se întrebă acesta, deschizând și trântind una după alta ușile dulapurilor.

— Trebuie să o fi luat el, că altcineva nu îmi pot imagina cine, concluzionă Faria, cu neîncredere în aceste vorbe.

Glasul lui plăpând și calm se ascuți și bărbatul își prinse mâinile de cap.

— Foarte bine, Temp, exclamă el. Ce ai de gând, prietene? Timpul s-a scurs și momentul a sosit. Dar nu încă, fata trebuie să crească și puterile ei să se dezvolte, iar ea nici nu s-a născut încă.

Poc, zdup! Preotul îi părea însă foarte neliniștit și Ella vru să iasă pentru a-l întreba ce caută, dar imediat ușa se dădu violent de perete, iar ea se retrase și mai mult.

Un zbierăt puternic răsună și ea îl văzu pe Faria cu chipul contorsionat de teamă.

Ella tresări și scoase un icnet surprins.

Fata se trase, făcându-se mai mică și se ascunse în colțul ei, în spatele mesei ce o acoperea acum în întregime.

Se uită către ușă și-și mușcă buza superioară.

Trebuie să ies de aici, își zise.

— Părinte, unde este? întrebă poruncitor o voce grunțuroasă și aspră.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse acesta.

— Știi tu, cărțulia aia plină cu secrete antice. O vreau, acum!

O lovitură seacă se auzi, iar Ella văzu cum preotul se prăbuși în genunchi.

Și eu, care credeam că tu ești aspru, dar cu suflet bun. Până la urmă ești doar cu suflet bun, părinte, spuse ea în sine ei, privindu-l printre picioarele de masă.

— Unde e fata? se auzi o altă voce și o lovitură grea, de pumn, se auzi din masa pentru citit din mijlocul încăperii.

Ella tresări și inima i se opri pentru un moment.

— Hih!

Nu știa ce se petrecea și totul îi păru ireal, așa că închise ochii și speră să se trezească.

Dar urletele de durere ale părintelui Faria nu făcură decât să se intensifice.

Bărbatul înalt îl ridică în mâini pe părinte și îl împinse în scaun.

— Te ascultăm, părințele! spuse acesta, așezându-se pe fotoliul din fața bibliotecii.

— Va fi o noapte lungă pentru tine, așa că ai face bine să vorbești! îi spuse o altă voce, la fel de neplăcută.

De după colțul ei, ascunsă și speriată, ea îi privea pe cei doi chestionându-l pe bătrânul preot ce-i era ca un tată, neputând să îl ajute în vreun fel.

Ce mă fac, se întrebă și vru să îl strige pe Faria. Preotul stătea pe scaun, sub privirile celor doi, cu mâinile tremurându-i pe mânerele scaunului.

Oh, părinte, gândi ea.

Faria tremura, întrebându-se ce era de făcut.

Ella! Oh, Dumnezeuule, fă să nu iasă din camera ei.

— Aș vrea să merg la baie, dacă îmi permiteți, spuse preotul și dădu să se ridice.

— Hop! Haide părinte, că nu te-am lovit atât de rău. Poți să te ridici și să umbli, dacă vrei, zise părosul uriaș, scoțând colții la el și ținându-l cu mâinile largi și păroase în scaun, apăsându-l de umeri.

— Mai încearcă! râse celălalt. Poate o să reușești. Doar e casa ta.

Faria ridică privirea într-o grimasă și își șterse cu mâna tremurândă fruntea transpirată.

— Domnul o să vă pedepsească, murmură el și încercă să se ridice din nou.

— Ce căutați în biserica mea?

— A ta, părinte?

— Hop, nu-nu-nu, asta e, de fapt, Casa Domnului. Și doar nu o să ne condamne că i-am călcat pragul, spuse bărbatul în batjocură, râzând. Sau nu, stai așa. Asta

înseamnă că e casa tuturor, inclusiv a mea. Așa e, părinte? continuă acesta.

— Kothe... zise celălalt amenințător din spatele lui.

— Părinte, nu ești amuzant deloc. Ridică-te!

Dar Faria nu mai putea. Picioarele îi fură de plumb, mâinile și le simți ca de gelatină înfipte în mânerulele scaunului, simțindu-și stomacul ce i se întorcea pe dos în corp. Însă sănătatea lui era ultima problemă la care se gândea.

Oh, Ella! Sper ca Domnul să-ți ajute și să nu ieși din cameră, gândi el, ridicând privirea la torționarii lui.

— Haide părinte, că îți dau voie. Normal că da, doar te cunosc de atâta timp. Ai întâlnire, bătrâne? Să zicem cu...

Silfidul stătu un moment pe gânduri cu o mână la barbă, sprijinită în cot de cealaltă.

— Cu fata aia pe care o mardîți tu și prietenul tău.

Atunci Faria se smuci în scaun, țintuit cu spatele de spătar de celălalt bărbat și fața i se schimonosi în semn de răzvrătire.

— Sta-ai! Unde te duci? Te grăbești la întâlnire cu cea mică?

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse preotul, încrunțat.

— Părinte, Dumnezeu o să te pedepsească și o să-ți crească nasul ăsta și mai mult. Chiar crezi că ne poți minți? Știi, suntem aici de zece ani aproape. V-am urmărit, v-am observat. Și pe tine și pe călugărul ăla rătăcit, trădător de neam și sânge. Fetița aia e pierdută. O vom duce înapoi, la regele ei, să i se închine și să i se supună așa cum orice târfă de neam bun face, spuse bărbatul, scuipând în fața preotului.

— Trădător? Nu știu despre ce vorbești, rosti preotul, ștergându-și scuipatul cu degetele tremurându-i pe frunte.

Ce trădător? Și ce fetiță? Ce căutați aici și ce vreți de la mine? Sunt un simplu preot de parohie. Despre ce trădare vorbești?

Părintele își plecă privirea și nu o roti spre stânga, unde inima Ellei tresări, sperând să nu fie deconspirată.

— Nu auzi bine, părințele? Dumnezeuul tău îți interzice să minți! zise cel ce-l aruncase în scaun, lovindu-l peste nas.

— Nu știu ce vrei să spui! Dați-mi drumul și plecați de aici. Că spurcați locul cu prezența voastră. Acesta este un loc sfânt, zise preotul, lovind cu pumnii în scaun.

— Stăpânul vrea cartea, acum.

— Cartea? Ce carte și care stăpân? Eu am un singur stăpân și El este în ceruri acum. Căți-vă și întoarceți-vă la el!

Blondul înalt râse și se uită spre celălalt.

— Crezi că doar e prost sau se preface?

— Și una și alta, răspunse bărbatul solid.

— Faria, bătrâne, ai luat-o pe câmpii, întrebă slăbănogul, lovindu-l de trei ori cu palma peste obraz.

— Trezește-te! O carte ca aceea nu o poți uita nici în mormânt. Unde, dacă vrei, te vom trimite. Dar trebuie să vorbești înainte. Oare e posibil să nu știi?

— Nu știu! răspunse Faria, îmbufnat.

— Să-ți fi ascuns prietenul sacrilegiul comis? Păi atunci, cred că nu ne mai ești de folos!

Faria ridică privirea în pumnalul ce se apropia de chipul lui.

— Știi? întrebă Faria sfidător. Pentru niște bibilici ca voi, nici nu aveți creierul destul de mare. Părosul își desfăcu parpalacul negru și scoase un cuțit, pe care îl roti de două ori pe degete.

— Ce faci cu acel cuțit? Crezi că mă ameninți?

— Poate că nu, dacă o să vorbești.

— Suntem aici pentru două lucruri. Și tu ni le poți da pe amândouă.

Faria aproape că zâmbi, dar buza îi tremură și împunsătura răniilor ce supura sânge îi zvâcni în ochi.

— Vă pierdeți timpul degeaba, băieți, zise el.

— Cartea, bătrâne! strigă slăbănogul din spatele mușchiulosului, cu mâinile încrucișate la piept.

— Te referi la Cartea Șoaptelor, la cartea aia te referi? întrebă părintele, ridicându-se cu arătătorul spre fața aceluia. La aia te referi?

— Da, la aia. Am nevoie de ea acum, spune-mi unde e, spuse bărbatul către preot.

— Ha-ha, Cartea Șoaptelor e o legendă, creată să-i sperie pe cei de-o rasă cu tine, spuse Faria, izbucnind într-un râs compulsiv.

Atunci bam, un pumn în figura preotului îl făcu să cadă înapoi pe scaun, amintindu-i acestuia că era prizonier și că lucrurile erau cât se poate de serioase.

— Tu crezi că glumesc? Că sunt aici ca să mă aflu în treabă, crezi că glumesc, părințele? Ghici ce! Nu glumesc! Ai face bine să vorbești rapid, că altfel cred că bănuiești ce te așteaptă.

— Ar fi bine să ne spui și unde e fata. Este o idee bună să o faci acum, spuse bărbatul, răstindu-se la preot.

— Fata, care fată? Nu știi de nicio fată. Sunt preot... Ce aș putea eu ști despre lucrurile astea, întrebă Faria cu sângele prelingându-i-se dintre buze.

Hih! Cu inima turuindu-i în piept, Ella se întoarse și o rupse la fugă către holul ce da înspre strada cu ferestre parțial luminate în mijlocul zilei, fără să se mai gândească că ar putea fi văzută sau auzită.

Zoc, zoc, zoc! Pantofiorii ei se auziră în toată biblioteca preotului.

Dădu primul colț în holul lung și cu vitralii și se opri. Apoi începu iar să alege.

— Huh! tresări albinosul, după ea, adu-mi-o teafără și nevătămată! Kothe, nu te atinge de ea, zhieră din toți rărunchii bărbatul cu chip palid și subțirel din spate.

Celălalt bărbat se iuți după ea. Cu brațele întinse, în patru labe, aproape că recuperează jumătate din distanța către ea, dar fata se strecură pe holul îngust, din care intră rapid în camera ei.

Reuși în cele din urmă să ajungă în biblioteca ei secretă și apoi în tunelul ei secret, unde știa că bărbații aceia nu o puteau urma.

Ce se întâmplă? Trebuie să mă calmez, își zise, aplecându-se să poată respira și se așeză.

Cine sunt oamenii aceia și de ce părintele Faria nu le spune ceea ce vor ei? De ce l-au lovit? El e un om bun – cuvintele îi ieșiră din piept cu tot suflul pe care îl mai avea.

Erau primele întrebări la care nu avea răspuns. Inima îi bătea puternic, pulsul îi accelera în vene, adrenalina pompa în creierul ei și o făcu să ducă mâna la piept, parcă voind să o smulgă, să-și recapete suflul care când se oprea, când se iuțea, oprind-o să gândească.

Calmează-te, totul va fi bine, ai să vezi! Aceia vor pleca, își spuse și își făcu vânt în tubul din dulapul ascuns. Se strecură ușor cu trupul ei subțirel prin tubul ce o țintuise cândva în loc și pătrunse în camera șobolanului, unde aerul era la fel de greu ca prima dată când ajunsese aici și se așeză direct pe tuburile de metal. Căldura acestora îi intră în trup asemenea unui fior plăcut și fata își prinse mâinile de părul ce-i cădea în bucle pe chip.

Ce e de făcut? Doamne, ce mă fac? Unchiule, unde ești? Am nevoie de tine!

Trebuie să mă gândesc, își zise. Dar aici n-o să pot gândi.

Trebuie să merg, să mă mișc! Se sculă din loc și își făcu loc printr-o crăpătură în zid în următoarea încăpere.

De-acolo, coborî de pe muntele de gunoaie și împinse cu putere în ușa de metal. Se uită rapid în stînga și în dreapta și se împinse afară cu duhoarea iuțind în urma ei.

Preț de câteva ore hoinări prin catacombele Barcelonei și se gîndi la soarta ei și la părintele Faria, ce îi era ca un tată și pe care îl abandonase în mâinile acelor care cu siguranță aveau să-i facă rău. Inima Ellei bătea ca o tobă de război, făcându-i sîngele să clocotească.

Ce s-o fi întîmplat și de ce erau interesați de mine oamenii aceia?

Nu i-am mai văzut niciodată. De ce voiau să mă prindă? Continuară întrebările insinuante, îngrămădindu-se unele peste altele în mintea ei ca niște torente, fără ca vreuna să-i ofere vreun răspuns concret.

Hih, 23:03, cât e ceasul! exclamă ea uimită, fixând cu atenție cifrele ceasului micuț primit de la părinte la aniversarea de cincisprezece ani.

Să îți treacă timpul mai repede, copilă, și la anul bucuria ta să fie mare, îi spusese preotul.

Hai că mai e puțin, fetiço.

Fata îngustă ochii și-și supse buzele.

Unchiule, unde ești?

Ar fi bine să mă întorc!

Ce mă fac, se întrebă, prinzându-și fața în mâini.

Cum o fi părintele Faria? Or fi plecat cei doi?

Oare o fi bine, o fi bine să mă întorc acolo? Or fi venit după mine? Lucrurile nu puteau fi bune din niciun punct de vedere și, orice soluție ar fi găsit, arăta rău.

Este o idee bună să mă întorc.

Trebuie să știi că părintele e bine. Unchiul a zis că vine de ziua mea. Și, cum îl știi eu, cred că e deja pe drum.

E ciudat, totul e atât de ciudat. De ce se întâmplă asta? De ce mie și de ce acum?

Pe cine să chem în ajutor? Unchiul a zis că va fi periculos, dar chiar așa?

Trebuie să îl scap pe părinte în cazul ăsta, e numai vina mea!

Oare aş putea lupta eu, se întrebă, făcând pași când în stânga, când în dreapta.

Cuvintele i se frământau agale pe buze, asemuind-o unei lunatice.

Era și timpul, noaptea înainta grăbită spre pieirea sa, când un gând îi fulgeră din nou în minte.

Și de ce nu?

L-aș putea elibera eu oare? șopti ea.

Am crescut de la ziua cu șobolanul.

Sunt sigură că pot să îl apăr pe părinte, puterile mele au crescut.

În curând va avea loc inițierea. Cum o mai fi și aia.

Știa puține lucruri despre originea ei, dar văzuse de-a lungul timpului și chiar experimentase o creștere reală a puterilor fizice și mentale.

Trebuie să-ți întărești trupul ăsta firav al tău, dar ești o domnișoară și domnișoarele nu se luptă, îi spunea râzând unchiul ei, luând-o în brațele lui largi și învărtind-o de fiecare dată când revenea din călătoriile lui.

Huh, sunt firavă? Nu, nu cred că sunt! Am mușchi, zise cu un zâmbet la fel de firav precum trupul ei ca un fus.

Sunt încă un copil! Ce pot face eu împotriva a doi bărbați, gândi imediat, deznădăjduită, rezemându-se cu spatele de unul dintre pereții cenușii.

Cred că pot. Pot să-i amețesc. Să-i enervez și să îi fac să plece de lângă el. Dar sunt singură... Atât de singură. Nu avusese nicio prietenă sau pe cineva căruia să se destăinuie.

Doar cei doi îi fuseseră aproape și, mai mult decât unchiul ei, bătrânul Faria.

Doamne, te rog ajută-mă!

Fata căzu pe genunchi și simți bărbia lovindu-i în piept. Brațele îi zburară și ele ca două mâneci pe lângă corp, lipsite de vlagă până în poală.

Oh, unchiule Temp, unde ești?

Nevoia de o îmbrățișare, de un umăr de sprijin, o străbătu din cap până în picioare și fata izbucni în lacrimi.

Nu e nimeni să mă ajute, șopti, prinzându-și mâinile între ele.

Părintele e singurul meu prieten, nu mai am pe nimeni.

Unchiul vine când o veni.

Părintele Faria este singurul pe care mă pot baza.

Trebuie să îl ajut cumva! Încet, dar sigur, tensiunea în trupul ei se mărea și fata simți oasele pumnilor strânși trosnindu-i.

Da, trebuie să mă duc să îl salvez pe părinte! Își spuse și sări pe una dintre pietrele pe care le folosea acum pentru a nu păși în apă. Fata ridică privirea mai hotărâtă decât niciodată către tubul de metal și se îndreptă spre el.

Împinse grilajul într-o parte cu mâna și fata intră înăuntru.

Încă puțin, nu te teme. Totul va fi bine, Ella, gândi ea, strângându-și degetele în pumni. Mușchii îi vibrară în brațe și în coapse și se împinse în picioare, ridicându-se deodată.

E casa mea! Sunetul strigătului rezonă în pereți și privirea fetei se îngustă.

Oh, sper să-i găsesc încă acolo, gândi și se strecură înapoi prin crăpătura din zid către camera tunelului.

Câteva minute mai târziu își făcu loc prin ușa dulapului în biblioteca ei.

Ochii i se deschiseră și pupilele se măriră. Totul e în ordine aici. Lucrurile sunt toate la locul lor.

Își trecu privirea pe zidul înalt și peste cărțile pe care le lăsase chiar la gura ieșirii din tunel după ce intrase. Erau nederanjate.

O grimasă apăru pe chipul ei și fata se repezi direct în cameră.

Ella ridică piciorul și păși încet peste măsuța ei răsturnată în mijlocul camerei.

Au fost aici! Își zise, pășind mai departe pe lângă patul său răsturnat.

Ella trecu privirea peste ele și păși sărind peste acestea. Ieși pe ușă și merse pe hol către bibliotecă. Încă puțin și ajunsese în biblioteca părintelui ei, unde ușa înaltă de lemn era dată de perete.

Pașii i se opriră în pragul acesteia și Ella se uită înăuntru, aplecându-se înainte pentru a vedea sub masa de mahon.

Nimeni aici! Oare or fi plecat, se întrebă pășind cu grijă înăuntru, dar se opri în loc, sprijinind o mână de bibliotecă. Nu se poate, își zise, simțind pământul cum pleacă de sub ea.

Fata se grăbi în celălalt cap al camerei, în spatele măsuței, și se așeză pe genunchi, întinzând brațele tremurânde ca un paraplegic.

— Hih! Nu-uu-uu! Părinte! strigă și-și puse mâinile la gură.

Păru că se goli de gânduri și-și fulgeră privirea către ușă, mârâind încet.

Pieptul încetă să se mai miște și inima i se opri în loc.

O liniște suspectă se insinuă în trupul ei, iar ploaia de afară parcă tăcu și ea.

Ella era de diamant, strălucea și ochii îi căutau întâi pe fața bărbatului, apoi pe trupul lui.

Sângele îi goni pe dată în creier și nu știu dacă să urle sau să îl strângă la piept pe cel care îi fusese părinte, profesor și prieten aproape toată viața ei.

Se așază pe genunchi și-i luă mâna bătrânului. I-o sărută și lacrimile i se iviră pe obraji în șiroaie, gonind în jos ca mânate de o furie oarbă.

— Ai revenit, fătucă? Știam că o să o faci! Îl iubești mult pe moșneag, știu, se auzi o voce calmă din spatele ei.

— Mare greșeală, se auzi o alta într-un râset batjocoritor.

— Ai zice că o mănâncă undeva, se auzi aceeași voce flegmatică.

— Heh, da-da, cine știe, poate că chiar o mănâncă!

— Atunci trebuie scărpinată.

— Începi tu, Kothe? conchise zeflemitorul.

Dialogul celor doi îi provocă un zâmbet fetei și un fior urcă rapid, rece și fierbinte, pe spatele ei.

Kothe făcu un pas spre Ella, care ținea capul bătrânului între mâinile tremurânde și cu lacrimi pe chip.

Fata nu schiță niciun gest. Capul plecat îi dădea părul peste față, ascunzând-o privirilor celor doi.

Furia îi explodă ca un foc de artificii în creier, trimițând fiori în întreg corpul ei. Ella icni, ochii ei se măriră și flăcări se aprinseră în pupilele ei. Se ridică în picioare și vru să închidă ochii.

Dar nu o făcu, ci ridică privirea la cel mai mărunț și mai rotofei la trup. Batjocura matahalei dispăru din privirea acestuia ca și când niciodată nu ar fi fost pe fața lui. Buza grosă de jos îi tremură un moment și dădu să zică ceva, dar păru că nu poate.

Bărbatul căscă ochii și înghiți în sec, dar gura îi rămase căscată, nevenindu-i a crede ceea ce vedea.

— Kothe, ar fi bine să o rupi la fugă! Avem o vampiriță aici și nu te văd bine, continuă ironic vocea sticloasă și batjocoritoare.

Un bărbat cât ușa de înalt își făcu văzută fața, pășind dincolo de umbra cadrului ușii și, deget după deget, bărbatul slab, subțirel, îmbrăcat în negru, își scoase mânușile albe de pe mâini. Ella îl prinse în coada ochiului printre firele de păr ce îi cădeau peste chip. Mantia cenușie îi cădea acestuia peste umeri și gluga îi ascundea jumătatea stângă a feței în umbra ei.

Părea o fantomă, iar structura osoasă îi păru Ellei o nălucă și nu îl luă în seamă, astfel că fata mută privirea în jos de la el ca și cum nici nu îl vedea.

— Bună, micuțo, zise acesta condescendent, uitându-se la cel din stânga lui. Sincer, mă bucur să te văd! Te-am căutat ceva vreme, copilă și a venit timpul să te întorci la cel de la care ai fost răpită, continuă el, fixând-o cu privirea.

Celălalt făcu un pas reticent către ea.

... Să o apuc sau să nu? păru a cântări.

Ella plecă capul și privi pe sub gene în dreapta ei. Fata scoase un mârâit ca de lup din piept și își dezvălui dantura așijderea. Bărbatul robust își căscă ochii acoperiți de gene stufoase la ea și mârâi și el.

— Măi-măi, ce luptă pe cinste o să fie! Kothe, eu zic să fugi cât mai ai timp, zise silfidul, întorcând capul către acesta.

Dar uriașul Kothe strânse din pumnii și lovi aerul, scoțând și el un mârâit canin.

— Cine l-a omorât? urlă Ella lăsând capul în jos, simțind maxilarul cum i se încorda.

Răzbunare! gândi ea, așteptând un răspuns.

Acesta nu veni și fata ridică din nou capul către cei doi.

Ochii Ellei se muta când la unul când la celălalt, simțind

tensiunea ce-i îi creștea în umeri și în gât. Fata zvâcni din cap către Kothe.

— Vei plăti cu viața pentru asta! Amândoi o veți face! zise ea, fixându-l cu privirea pe slăbănog.

Mâinile i se închiseră, iar pumnii i se încordară. În tot corpul Ella își simți sângele cum îi clocotea. O picătură de transpirație rece i se rostogoli de pe frunte pe nasul ei micuț.

Pff! pufăi Ella și o trânti pe podea. Nu își mai putea încăpea în piele. O cușcă de gheață crescuse în jurul și în mintea ei.

Captivitatea nu putea continua însă. Ridică privirea și îl privi în ochi pe Kothe.

— Trebuia să fugi! Prietenul tău ți-a dorit binele. Dar nici el nu te poate salva. Nimeni nu o poate face acum! spuse ea și nici nu termină, că și făcu un salt și îl prinse de cap.

Ella își îngropă pumnii în tâmpilele bărbatului și își înfipse colții ca două săgeți mici de fildeș ce-i ieșeau acum în afara gurii în gâtul lui.

Sângele țâșni ca o fântână arteziană din capul acestuia, iar el se prăbuși pe podea, sub picioarele ei.

Plină de sânge pe față și pe piept, privi către celălalt și-și expuse colții. Pumnii i se încordară iar și vru să se repeadă și către acesta, dar el spuse:

— Hai, gata, neinițiato. Te-ai răzbunat acum. L-ai omorât pe Kothe. Cred că e timpul să te calmezi. Vreau doar să îți fac un cadou. Este darul unui supus făcut prințesei luminii. E un dar regal, demn de stirpea din care te tragi. Kolyeth starthe milemoth! spuse bărbatul palid ca o lumânare în Ziua Morților și colierul din mâinile lui fu transferat în jurul gâtului Ellei, iar ea încremeni în loc.

Bărbatul merse lângă ea și îi atinse colierul.

— Monoth lilyth milethol! spuse și dispărură amândoi.

